

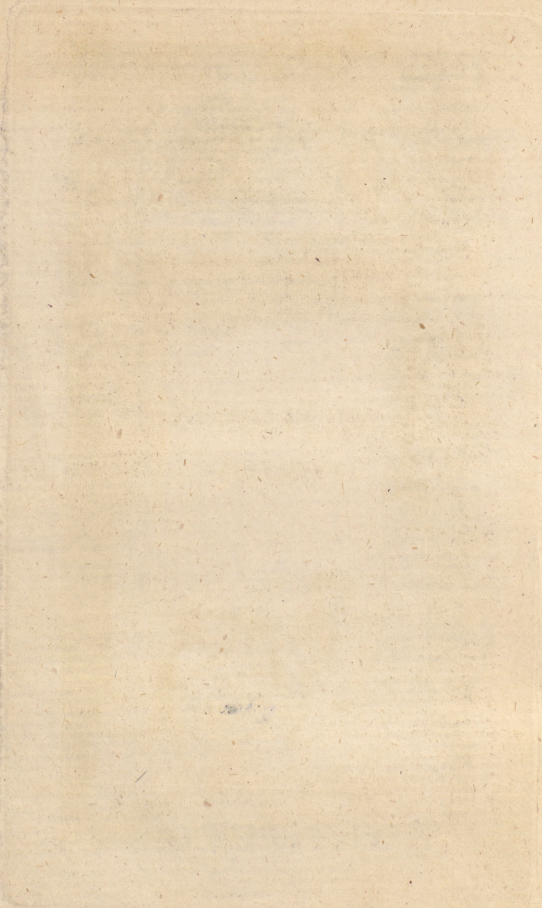
Witterhets försök.
=(Pl.titelbl.)= (Stockholm,
tryckt hos Anders
Zetterberg...

Linnerhielm, Helena Maria,

1700-1829 81 A

Läsare!

Utan tvifvel låra dina blickar här fåstas både på Innehållet och Upplagan. Om det förra ej föster dem länge, tillåt Dig dock ej att tro, det en skrytsam tanka alstrat sorgfälligheten om den senare.

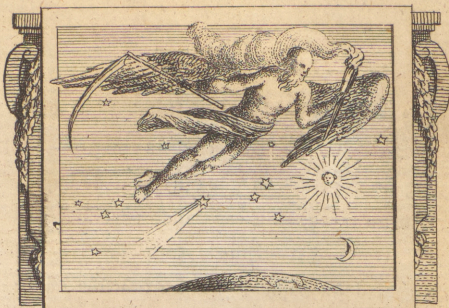
Vore det ej för att hedra en älskvärd Vän, så låge ej dessa sidor för dina ögon: Hennes blygsamhet skulle hafva fruktat sjelfva din billighet. Men tillfällen hafva gjort dem dyrbara för mitt hjerta: Du känner ej dessa tillfällen: Må det ej vara ett skjäl till lindrighet i ditt omdöme?

Den som skrifver för Allmänheten, åstundar des Nöje och sin Åra: de kunna medgifvas eller vågras. Den som skrifver för en Vän och Sig, arbetar för sin Sålthet, och begjår ej mer, än ett enda hjer-

tas deltagt — åstundar ej Rykte — åtnöjes med Aminnelse och Tystnad.

Löfware! Efter denna förklaring af uppsätet, behandla ej med strånghet Arbetet — om Du vill, behandla Utgifvaren.

Etsnålens försök öska hastiga blickar; men jag anför ingen ting för att få ursåkt. En oförmögen vilja har ännu aldrig vunnit den: och för mig är det nog, om Vänner finna hvad jag velat.

2. 19. Maj 1795.

ÖFVER TIDEN.

Du Magt, som, utan varelse, segrar
öfver tusende — som skapar och föröder
— Tid! det är åt Dig jag nu helgar en
del af Dig sjelf. Sällan är Du ämne för
mina tankar, ofta ordfak till min plåga.
Omgifyen af nöjen, föker jag mota din
flygt; men ack! Du bedrager mitt hopp
— de försvinna och jag saknar. Då först
känner jag din närvarelse.

Jag lämnar dina gränfor. Det tillhör
ej min förmåga att utforska det oändeliga.

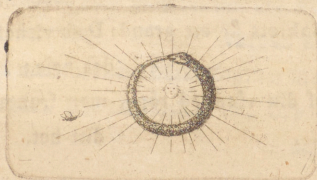
A

Jag ser Dig omgifven af Evighetens omäteliga rymd — Dit förer du mig. — — Jag är nöjd att en gång fri från de bojor, som nu trycka min vacklande varelse, kunna trofva ditt vålde. Ännu är jag en slaf af dessa bojor — ännu återstår något af min bana — det bryr mig ej huru mycket. Jag hvarken hoppas eller fruktar en mängd af år — De äro ögnablick för den Evige, och skola upphöra för mig. — Lyckliga Sanning! Blifve Du en tröst i lifvets qual, en motvigt af des flygtiga fållheter. — Bägge har jag årfarit ett ögnablick tillbaka i min lefnad — lycklig, ack! lycklig, att den ej börjas i dag.

Försvunna dagar! jag ser ej ert värde förrån i Rättfärdighetens vägskål. — och Du, beständigt flyende, beständigt närvarande! jag uppnår nu en ny länk af Din kedja. Hvad Öden innebår den för mig? — Fåfångt frågar jag den förflutna tiden:

Skall den tillkommande likna Dig? I skiften af ro och plåga? — Dessa åro oundvikelig, kanske lyckliga. Vankligheten fegrar, — fegrar öfver fällheter — ockfå öfver plågor — skonar ej den Dygdige, men krossar med samma Tyrannen — föröder blommans skönhet och störtar den Ek, som med sin stolta skugga stängde Solens milda blickar från dalen.

Hvad är då vår fruktan? — ödets magt? safans ögnablick? Molnet kan dölja, men ej utslåcka Solen — Och obegripliga eviga Jämnvigt! allt lyder dina laggar. Uti Naturen förenar Du millioer ämnen, skiljda till art och värkan. — Hvar börjas denna kedja? och Ödets? Eviga Förfyn! i Din allsmågtiga Hand.

ÖFVER FÖRGÅNGLIGHETEN.

V ar nöjd med minsta lott! Hvad bätar
allt ditt knot?
Försynen rättvis är fast Han tycks ojämt
dela.
Din synkrets är ett grand: Dets vishet ser
det hela;
Han af din vörtnad rörs, men fruktar ej
ditt hot.

Med djerfva öfverdåd du fjelf din fjällhet
 quåfver,

Du pockar på förtjenft. Ack, fwage! Him-
 len gaf

Det enda godhets-frö hwaraf du dig för-
 häfver:

En liten droppa lik mot ett omåtligt Haf.

Hvad toma villo-fken förblinda ej din
 fyn,

När du till Årans höjd din djerfva lång-
 tan sträcker?

Förgångligheten tår den Ek, som trotsfar
 skyn,

Och krossar Bergets höjd, som upp till
 himlen råcker.

Du föds—Hon med sitt hot dig strax från
 vaggan följer,

Och med sin andas flåckt förgiftar lifvets vår,
 Förgåfs din tanklöshet ditt öde för dig

döljer,

När lednan i förfåt vid dina lekar står.

Än din bedragna syn åt blommans fä-
gring ler:

Hon liknar lifvets fröjd och skyndar till sin
dvala.

Du håpnar — Ditt förnuft begynner åndt-
lig tala:

Se'n låser du din Dom i allt hvad ögat ser.
Liksom en retad väg, ditt bröst af lustar
svälde:

Förnuftets snärjda hand dem fria tömmar-
gaf;

Men qvåfde af hvarann' bröt tiden deras
välde:

Af högmod och begär du blef en fångslad
slaf.

Du sökte Lyckans nåd. Till trots hon
flydde dig;

Des's pragt, des's falska glans i flykten
måst förtjula.

8

7

Ditt bröst mot hennes hat förgäfves våp-
nar sig.

Hur fåfångt söka lugn när sinnets stormar
brusa!

Med lånta kunskapsljus ditt høgmod snart
sig röjde

Och, upblåst, snillets kraft ur glömskans
mörker drog.

Du hat och bifall vann, men intet dig för-
nöjde:

Du hade mer förtjent. — du var ej dyr-
kad nog.

Af andras fröjd och qval du ömsom få-
rad blef.

Du Lyckans gunstling såg och honom brott-
lig dömde;

Din afund strax defs dygd och dina bri-
ster glömde.

Han föll — och på defs stoft du upp til
Lyckan klef.

Här trodde du ett nog för all din åtrå
 finna;
 Men tård af tomma hopp du allt med leds-
 nad njöt.
 Den glans, som irrat dig, du såg i haft
 försvinna
 Och sakna'n följde dig i sjelfva nöjets skjöt.

Så är din korta tid en långd af qual
 och plåga.
 Du fåfångt lednän flyr. Hon til ditt Vå-
 sen hör.
 Din Lycka är en dröm, som fällan hjer-
 tat rör:
 Dets längtan släcks ej förr än sjelfva lif-
 vets låga.
 Sök därför' Sinnets lugn. Ditt Vål derpå
 beror.
 Allt fynligt lika är. Vårt tycke gjør dets
 värde.
 Vi ågde alltid nog, om vi ej mer begärde:

Den fåkert lycklig är, som sjelf sig lyck-
lig tror.

Låt andras öfverflöd din afund aldrig
våcka.

Mån' Lyckan friar dem från vansklighets
lott,

Från ledna'ns tyranni, från svaghet, qual
och brott.

Djerfs icke myggan ock den skjöna pur-
purn fläcka?

I grafvens aska sök den skillnad, som dig
bryr.

Dår blandas trälens stoft med det som kro-
na burit:

Dår faller Herdens staf — de lagrar Hjel-
ten skurit.

Förgåfves årans lof på ryktets vingar flyr.

B

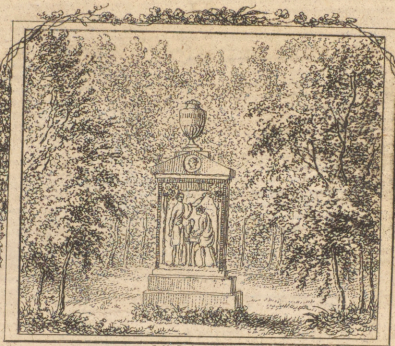
ÖEVER GULDET.

Du stumma Gud! som allt ditt värde
Af tidens smak och dårskap har,
Då mänskjan aldrig dig begårde,
Mån' hon ej dubbelt lycklig var?
Hon som ditt intet något lånar,
Hvarmed du se'n defs svaghet tjenar
Och blir ett mål för defs begär:
Hon sig i dina bojor smider,
Af dig hon njuter och hon lider
Och vid din dyrkan sig förtår.

II

Din glans en svagsynt själ förblindar ;
Du gör din Herre till din slaf.
Du Iris i de armar lindar
Som bli defs elds och nöjens graf.
Du åt din trål ett Nectar råcker
Som blott en ständig längtan väcker,
År dårens allt, men icke nog.
Ack ! må man då ej billigt fråga:
Mån' konsten ej till verdens plåga
Dig fram ur jordens skjöte drog ?

VID TIDNINGEN OM GESS-
NERS DÖD.

Bäfvande fattar jag lutan — ej att såsom
Du, himmelske Skald! förtjusa — ej att
föreviga Ditt minne. Hvad? min svaga
hand skulle den resa en minnesvård Dig
värdig? Och hvem är mäktig därtill? Ett
Snille som Ditt, Dina himmelska känslor.
— Men jag vill, rörd, för den tyfta da-
len sjunga min saknad — och klippan må

fvara. Här, i denna lugna Park, där jag
 få ofta upplyft (ack! af Din tanka) till en
 högre krets af känsla och skönhet, lyck-
 saligas — Här vill jag sjunga min saknad.
 Gefsner! Du finnes ej mera — Ditt suille
 skall då ej sprida flera strålar. Den allt
 upplifvande Våren kommer — kommer
 och saknar sin Ålking. Förgåfves iklå-
 der Naturen sin skönhet. Gefsner kan
 ej förtjusas. Orörlig hvilar han vid klip-
 pan i dalen. Zephiren stannar häpen vid
 Eken, som skyggar des Graf — Den ble-
 ka Månan darrar mellan löfven. Hit kom-
 mer Herdinnan gråtande — och Herden
 vågar ej astorka des tårar. Rörd som hon,
 nalkas han med en krans i handen. Hon
 emottager den med ömhetsfulla blickar —
 kyffer blomstren — och strör dem på Graf-
 ven. Här förnya de fina löften. Ack A-
 tis! — Följ mig til denna helgade Grift
 och svår mig — svår vid Gefsners anda

att evigt älska Camilla. Kan Du bryta denna eden? — Dock hvart irrar jag? Atis har svurit vid sitt hjerta.

J, dystra skuggor, som här i nattens lugna skjöt omgifven mig! Uppföken bland sålla Andar, Gefsners — tyden med forglig förtjusning min saknad. — Men — Han har kanske i den omäteliga rymden glömt vårt låga klot — förgjåtit Naturens skönhet — Sjelf förlorat de kånflor Hans fång uppväckte. — — Himmel! hvilken belöning? Ack nej! nej, hans rena Anda svåfvar nu förtjust kring Edens hårliga parker. Den milde Skaparen har för honom öppnat det Paradis Han besjungit. — Eller gifves något lycksaligare? — — — J, kånslfulla hjertan, som dyrken Naturen! J, som ej förnedrat edra själar med dårskapens och fåfångans bojer! — J, öme ålskande, som blicken kärlek och oskuld! — J, Dygdige, som med edra vålgjeringar rådden uslin-

gen och skydden mänskligheten! — Hvem
skall nu sjunga edra känslor? Skjånken då
eder saknad åt den, som skjänkt glädje-
tårar åt edra dygder.

1822. M. 1798.

INPROMTŪ.

Lifva òmhet, rena låga,
Du som lifvets vållust år!
Tjust af nøje, tård af plåga,
Jag dig troгна offer bår.
Intet kan min känsla lifva,
Intet annat rör min fjål.
Òmhet! endåst Du kan gifva
Högsta smårta, högsta vål.

Kårlek lånar din förmåga,
Segrar fåkraft med din magt.

Vänskap får af dig sin låga,
Och du ökar Dygdens pragt;
Uti alla lifvets skiften
Ömhet! Du min dyrkan får.
Må din bild förvara griften,
Då jag utur världen går!

PÅ EN NAMNSDAG.

^e
A nnu en gång mig nöjet räcker
Den Lyran jag så länge glömt,
Och i min själ en gnista väcker,
Som tid och öden undangjömt.
Den tillhör blott den glada Våren
Och tynar sagta af med åren,
Då Snillet's eld förlorar sig.
Min Vän! Du mins jag söng min låga,
Mitt glada hopp, min ljufva plåga;
Men nu jag endast sjunger Dig.

Ej af de flygtande behagen
 Jag lånar styrka för min röst,
 Jag såg ditt namn — och denna dagen
 Blef strax en Høgtid för mitt bröst.
 Den var till hålfsten re'n förfluten;
 Den första blomman är dock bruten
 Utaf en spåd och menlös hand.
 Jag veste ej hvad det betydde,
 Men tankan genast till Dig flydde,
 Ledd af ett doldt föreningsband.

Skjön var mig Solen då hon lyfte
 Uti sin blyga morgon-drågt.
 Jag såg hur spåda blomman myste;
 Upplifvande var Vårens flågt.
 Jag geck — men kände något fela,
 Hvem hade jag som kunde dela
 En sådan vållust med mitt bröst?
 Uti Naturens lugna skjöte,
 Så ofta vittne till vårt möte,
 Jag lyfsnade för sakna'ns röst.

Jag gick och tankan från mig flydde
 Ack! öme Vän! att träffa Dig,
 Du känner hvad den suck betydde,
 Som aldrig fåfångt tolkat mig.
 Men hvad! — jag ser din afbild nalkas,
 Det himla-barnet med mig skalkas,
 Och föker stundom gjömma sig,
 Sin spåda famn hon ändtlig räcker.
 Ack! känn hvad vållust detta väcker
 Och om jag här kan tolka mig,

Hon glad och undransfull beskådar
 Den skönhet henne okjänd år.
 En glädje-blick snart nöjet bådär
 Utaf ett växlande begår;
 Ån kyffer hon den gröna häcken,
 Ån kastar hon en blick åt bäcken,
 Ån blomman hennes undran drar;
 Dets spåda blad hon menlöst smeker;
 Så länge hon med stjelken leker,
 Till dets hon blomman skjördat har,

Förundrad sjelf af sin förmåga,
 Hon håjer upp ett glådje-skri,
 Dets tjusta blickar likfom fråga:
 Hur kunde jag få lycklig bli?
 Ack! öme Vån! ack! kånn vår lycka,
 Kom att förtjust i famnen trycka
 Det barn, som re'n kan ropa *Far*,
 Som vid ditt Namn af glådje myser;
 Och se den eld ur ögat lyser,
 Så ren, som sjelfva Edens var.

Förtjust jag mig till hyddan vänder
 Med denna skatten i min famn,
 Hon kysser glad på sina händer
 Hvar enda gång hon hör ditt namn,
 Snart smeker hon sin lilla Syster,
 Som ännu spåd, men glad och yter,
 Förstår att röja sitt begår.
 Hon vill den lilla blomman åga;
 Dets fikna blickar redan fåga
 Att nöjet ock för henne år.

Hvad Himla-ro mitt hjerta njuter!

Ack! i min saknad hvilken tröst!

Jag bågge uti famnen fluter

Och trycker ömt in till mitt bröst.

Jag fåg ditt Namn och denna dagen,

Så rik på kjånflor och behagen,

Blef ännu mera det för mig.

Jag ville Dig min tjusning fåga:

Jag vill ej — kan ej — ensam åga.

Ack njut! — och skånk en suck åt mig.

ÖFVER EN DISPUTE IMEL-
LAN EN PHILOSOPH OCH
EN FLICKA.

Så gruflig strid! min Sång-mö vakna
Att skydda den mot tidens magt!
Skall man i Minnets Tempel sakna
En tafla af så mycken pragt?
Nej, Hjelten må med sin Hjeltinna
Ett värdigt rum i vråen finna,
Där sprida ut sitt vreda skick.
I hvarje mine skall gallan gjåsa,
I hvarje drag man håpen låsa
Förtviflans 'qval och hatets blick.

Re'n Phœbi gyllne pragt från fästet
börjar fly.

Den sista strålen dör uti en purpur-sky,
Och bygdens glada folk sig sköcka kring
en brasa,

Som ger åt hyddan ljus och vårn mot
kjödens fasa.

Men ej till detta lugn min tröga kosa går:
Af deras glada läng jag nu ej muntras får.
Jag hastar till det fält, där blix och ofred
hota,

Och där Minervas skjöld ej mågtar faran
möta.

Mot all förödelse Naturens milde Gud
Till varning skickar ut ett kraftigt förebud.
Så Ödet åfven mig en lycklig omvåg ledde
Och til få gruslig scene min svaga själ be-
redde.

Uti ett enfligt rum, likt Dödens eget
Tempel,

Beprydt med lampans skjen och älderdoms
 mens stämpel,
 Sibilla fitter främst och ur en Caffé-kopp
 Drar toma öden fram och tusen falska
 hopp.
 Gå — sad' hon — innan korrt skall vrea
 den Dig omringa
 Och på en vacker kind en mängd af tårar
 . tvinga.
 Jag går, och till de rum min sakra till-
 flygt tar,
 Där förr så mången gång mig nöjet vän-
 tat har.
 Här ville jag en stund bland glädjens forl
 fördrifva,
 Men ack! af falska hopp vi jämt bedraga-
 ne blifva.
 Här fatt en Philosoph, som med sitt
 svaga öra
 Var brydd att Gracers röst från alla sidor
 höra.

Selinde, arbetfam, sin spånräck vefstar
kring.

Det prat förnöjer mig, som fåjer ingen
ting,

Som Philosophens röst ej mågtar genom-
bryta:

Nu kedjan af defs tal knapt hinner órats
yta.

Den unga Selis sig uppå en soffas lagt,
Att trotsa på en gång den vifes hela magt.
Han re'n emot defs kind sitt tunga hufvud
lutar

Och en förmåten famn kring Selis medja
flutar.

Defs motstånd är för svagt, likt blomman
för den fläckta,

Som kring i dalen strör defs låtta sommar-
drågt.

En bred och fuktig mun på Selis låppar
hvilat

Och från des lilla bröst den öma sucken
 ilar,

Och några brutna ord — Den fluga Selis
 mins

Att genom detta språk ett hjerta fåkraft
 vins,

Men fåfångt Selis — ack! Hvad intryck
 kan det göra

Hos den, som fått så stort, men så onyttigt
 öra?

Här måste flåsas högt, här fordras starka
 ljud,

Ett dån som skrämer bort den blyge hjer-
 tats Gud,

Skjänk honom krut och lod, des tyfta
 pilar svika

Och lå naturens fel för konstens påfund
 vika.

Så brottligt tänker jag och fakta fät-
 ter mig,

Men icke, öma Gud! att här beundra Dig.

Ej denna offring kan min själ till andakt
 röra:
 Ditt tempel i mitt bröst den kunde lått
 förstöra.

Mitt öga möter nu Selindes skjälmska
 blick

Och löjet oförtänt ett håftigt utbrott fick,
 Det ökes mer och mer — re'n Philoso-
 phen lyftnar,
 Och hvarje Guda-svar från Helgedomen
 tyftnar.

Med en gudomlig kraft att in i själen se,
 Han börjar af vårt skämt en dunkel mål-
 ning ge.
 Han mins Selindes brott, som någon har
 berättat
 Och ger sig ej tillfreds förr'n han sin ifver
 måttat.
 Hon vågat yttra sig att han ej dansar väl.

Korrt sagt: "med all sin konst hon har en
liten själ."

Selinde, stackars barn, som ser sin själ i
fara,

Nu famlar allt sitt mod att tappert den
förfvara

Mot Filosofhens själ, så späckad och så
stor,

Och segren endast nu på ödets nåd beror.

Hår börjas nu en råfist. Ack! hjälp mig
Sång-Gudinna,

Att taflan må en skymt af sakens värde
vinna!

Hår famlas alla skjäl; hår räknas brister
opp

Och tungan irrad blir i et så håftigt lopp.

Nu friden flyr sin kos. Selindes bittra löje

Likfom en blixst förstör den sista skymt af
nöje.

Straxt hämden rusar fram, Selinde straf-
fas bör;

Deß ungdom och behag ett fäfängt mot-
stånd gör.

Deß hand, deß mjuka hand, som Damons
kinder smeker,

Ej nu hans stora själ till skonsmål mer be-
veker.

Hon ned på vredens fält i tåta virflar far
Och där en mängd af grus i sällskap med
sig tar.

Selinde, frukta allt! när denna famling
lossas,

Då blir din säkra lott att störtas och för-
kroffas.

Men nej, ännu en gång du rustar till för-
fvar,

Hvart enda ord af dig en dolk i följe
har.

Se hur förhärjelsen i Damons blick sig
teknar

Och, dödlik nog förut, han ännu mera
bleknar.

Som då Safirens pragt i fafans drågt
 fig byter
 Och Jofurs starka eld i svarta målnet ryter,
 Straxt Våren, håpen, blyg, fördöljjer all
 fin pragt:
 Naturen upprörd, vred, beundrar fjelf sin
 magt,
 Så Philosophen nu då gallan börjar gjåfa;
 Två ögon gniftra eld omkring en bugtig
 nåsa,
 Och munnen — Himmel! hjälp! — ack
 Selis! se defs skick.
 Nej, fasa! och fördölj ditt ögas håpnä
 blick!
 Selinde ännu djerf det fista utbrott vågar:
 En kufvad bitterhet defs hela våfen' plå-
 gar:
 Då ur fitt trånga bo den vreda stor-
 men far
 Den straxt ett ödsligt rågn i följe med fig
 har:

Så nu Selindes kind af ögats skurar sköljes:
För dem behagen fly, och blicken af dem
döljes.

Nu Damon blir förskräckt, så hjälte som
han är:

Mot dessa vapen man en hemlig affky bår,
Att dröja var ej tid: han ifrån fältet ha-
star

På hjeffans kala spets sin hatt förtviflad
kastar,

Och ut på dörren far — Förgåfves Selis
ber.

Han flyr — Hjeltinnan vann. Jag scenen
slutad ser.

Selinde vare pris som har så ymnogt
tårar.

Ack! med din svaghet skräm på dörren
alla dårar.

hota — Jag kan ej förkräckas. Hoppet, den ljufvaste af alla känslor, motar deras intryck; och jag ser att det närvarande är svårt endast i sammanhang med ett tillkommande. Detta förkräcker mig ej mera. — Jag tror, jag vördar en Försyn. Han befäller alla skapade varelser: — de lyda. Utan Hans allmänna styrelse skulle böljan fördränka dalen, stormarne föröda, blixten förkroffa: hela naturen stanna i förvirring och oreda. Jag ser de parker, som trettio år gifvit mig födan — den hyddan, som lika länge skyddat min hvila. Omskiften regera där, men ändå tjenar allt i sitt ämne. Medan Hyddan föråldras, våxa de Tallar, som skola gifva mig nytt skygd mot vintrens håftiga ilar. — Jag vet ej hvart Ödet förer mig; men jag vet att det styres af Försynen, och jag är nöjd. I dag lyler Solen med en förtjusande pragt: I morgon insvepes hon kanske i dystra

moln — bergen darra vid dundrets våld,
 blixten genomtränger de tåtafte lundar;
 — Men fasan försvinner — parken är upp-
 friskad — luften är rensad: — allt detta tje-
 nar at hålla Naturen vid lika. Sorg och
 glädje omskifta i min lefnad. Båge upp-
 elda min själ. Jag kunde ej vara männi-
 ska utan känslor och blödighet, ej lycklig
 utan att hafva känt olyckan.

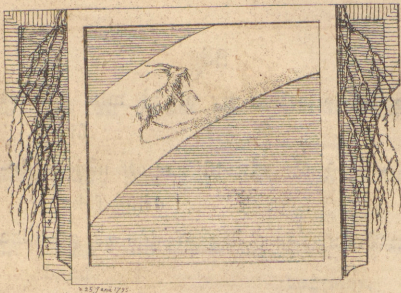

INPROMTU.

Vänj ditt hjerta ej att byta
Ständigt känslor och begär!
De af många segrar skryta,
Sällan segren följa plår.
Aldrig mot förnuftet våga!
Sök en öm, en ädel själ!
Ack! då skall din första äga
Bli din sista och ditt vål.

DEN I. JANUARIJ ÅR ---

Ett år vi börjat nu, min Vän! och Him-
len vet
Hvad qual det med sig för — och hvad
lycksalighet.
Ett år har svunnit bort bland plågor, nö-
jen, smårta:
Allt sväfvar för min håg — men tår ej
mer mitt hjerta.
Jag vansklighetens bild och dödens vål-
de såg :
En öm och vördad Mor, som kall och ut-
sträckt låg.

Naturens rätt är öm och ljuf defs helga
lag.

— Och du, min öme Vän! Du såkert
mig förlåter

Om lycklig i din famn, jag dock en Far
begråter.

Din kärlek, ack min Vän! den är min
enda tröst:

Den stillar alla qval; och vid ditt öma
bröst

Det mig en vållust blir att tolka hvad mig
fårar,

Och din — att skänka mig en blick och
några tårar.

Min Vän, ack! se med mig ett ögna-
kast tillbaka

På ett förflutit år, på skiften vi fått smaka.

Förenom nu vårt låf till Den, som evigt
god,

I nöden styrka ger och uti sorgen mod.

Du vet, ack ja! Du vet min lidelse, min
 smärta —

Ack! ofra, Himlen då för mig ett tack-
 samt hjerta!

Min Vän, jag är för svag — jag kan ej
 som jag vill:

Jag borde Himlen allt — men hör dig en-
 samt till.

Hvar tanka går till dig; hvar suck jag
 Himlen gifver,

Är du det föremål, dit all min längtan
 drifver.

O Himmel! mig förlåt! min kärlek från
 Dig stjäl

Det offer jag Dig bör och dyrkan af min
 själ.

Mitt hjerta yrka lårt få ljuf och driftig låra;
 Min Vän, att älska dig, det är att Him-
 len ära. —

Mån' känslan mig bedrar? När Himlen
 gaf mig dig,

Han ju ett medel gaf att älska, dyrka Sig?
 En tröst mot livets qual, en lindring mot
 all plåga?

Ack ja! han gifvit allt — Dig och min
 öma låga.

Jag njuter då förtjust den lott mig gif-
 ven är,

Och i mitt fälla bröst din bild och Him-
 len bär.

Af hopp och minnet förd, min tanka kring
 Dig svåfvar,

Den genombryter allt hvad mot min fäll-
 het stråfvar.

Min Vän, hvad hindrar den att till min
 öma famn

Förtjust och lycklig fly, där hvilka fram
 mitt namn

Och hämta upp den suck din rena kärlek
 skänker

En vän, som skiljd från Dig, på Dig med
 längtan tänker,

En vän, som i din blick sin fällhet teck-
nad fer,

Som, när hon åger Dig, ej vet att önska
mer?

— Ja, nu är jag hos Dig, förgåten af all
villa,

Som från min fällhets-tid kan några stun-
der snilla.

Ack! fly då långt från mig allt tomt och
flygtigt vål

Och låt mig njuta rätt min kärlek och
min själ!

Hvad säger jag? min själ. Dets största
kraft, dets låga,

Dets längtan och dets hopp, dets kånflor,
dets förmåga,

Min egen mer ej är. Allt hör Dig ensamt
till:

Din kärlek lifvar allt och leder som Du vill.

Ack! mins hur mången gång Du från mig
sjelf mig dragit,

Hur ofta jag min lag af dina blickar tagit;
 Och nu, förtjust som då, jag vet ej hvar
 jag är —

Hos Dig, ack ja! hos Dig, Du hela mitt
 begår.

En famling af den tid, då af en hem-
 lig låga

Mitt hjerta stilla njöt sin högsta ro, sin
 plåga,

Då ån din mun ej nämt hvad ögat lofvat
 mig

Och jag ej fåga tordots: Min Vän jag ål-
 skar Dig;

En famling af den tid, som uppå denna
 följde,

Då vi ej för hvarann den minsta känsla
 döljde,

Då kärlek, öm och fri, re'n brutit alla
 tvång;

Allt skänker minnet mig att njuta på en
 gång:

Och hoppet, ljufva kraft! en framtids teck-
ning gifver,
Som ännu hvarje dag mer glad och moln-
fri blifver,
Som, fast den fällhet nog åt mina känslor
ger,
Kan hysa mera ljuft, än nu min tanka fer.

Min Vän, ack! kände Du hvad nu
mitt hjerta njuter,
Hur i min öma famn jag Dig i tankan
fluter,
Dig trycker till mitt bröst och ömt vålsig-
nar Dig,
Och med en tårfull blick vill söka tolka mig,
Du skulle rörd, som jag, Dig själf och allt
förglömma,
En himmelsk tjusningskraft uti ditt hjerta
strömma:
Du skulle säga: "ack! min Vän, Du är
mitt lif:

"Lef älskad, som jag är, och lycklig, som
jag, blif!"

Och Himlen skulle strax på denna önskan
svara:

"Beständig som jag är, skall ock er säll-
het vara."

Ja denna gåfvan! Gud! är endast i Din
hand;

Du, som med stoftet knöt så starkt för-
enings-band,

Skall ock vårt sällhets-band få fast och
himmelskt knyta,

Att tid och evighet ej mågtar det att bryta.

VISA.

V
I
H
Herdinna! Din löfrika hydda
Det är det Palats jag begår.
Dess ofkuld vår fällhet skall skydda
Och fria från tvång och besvär.
I desse förtjusande lunder
Jag njuter de sällaste stunder
Och fruktar ej konstens förfåt,
Ej lyckans bedrågliga funder,
Ej höghets besvärliga ståt.

Herdinnan sin prydnad ej lånar
Af konstens förvillande lag.

Den drägt, som för friheten tjenar;
 Upphöjer des öma behag.
 Ej konsten förgyller des tröja;
 Men under en otvungen slöja
 Har nöjet sin thron i des bröst.
 Des åthåfvor menlöshet röja
 Och ömhet des tjusande röst.

Naturen vår föda framfätter;
 Ej vållusten kryddar vår mat.
 Vi hate de konstlade rätter,
 Som läggas på gyllende fat.
 Christallen bland blomstren framblänker,
 Båd' svalka och nöje ofs skänker:
 Ej drufvans förtrollande saft
 Vår ro och vår sämja fördränker,
 Betar ej förnuftet des kraft.

Ej något vår sällhet kan öka:
 Vår ömhet af skiften ej vet.
 Låt andra de dårskaper föka,

Som saknas med harm och förtret,
 Mitt nöje med dagen upplifvas:
 Jag fruktar ej saknad och qual.
 I hyddan kan frihet bäst trivas,
 Och därför' är hyddan mitt val.

uteglömmit!

Låt dem om sin uselhet Rifsna

Schi

DEN - - OCTOBER ÅR - - - -

Stilla Enslighet! Lugna Park, som jag
så ofta förtrott mina qual! Hos Dig vill
jag åter hämta styrka att dölja dem för
verlden, som ofta kall och hådande beler
ömhetens tårar.

Under denna halfbleknade Alen, som
speglar sin mångfärgade krona i böljan,
får jag oftörd luta mitt hufvud mot klip-
pan och sucka — Svaga människa! Hvad
åro dina qual, dina fällheter? Samma

G

känsla som lifvar din varelse; den bedrägliga styrka förnuftet lånar af inbillningen — Hvad styrka? — Den försvinner — lik blåddran förloras i ödets bölja. — — Min tanka, fly denna tassa och skåda Naturen: Ordning och skönhet — lif i förödelsen.

Se denna Park aflägger sin prydnad och halfdömd väntar hvilan att åter lifvas af Vårens ljufva fläcktar. Härliga målning af Människans fälla förvandling! — Och denna halfdöda Eken, som snart lär falla för nordans ilar, har uppfyllt sitt rum i naturen och skall återlefva i telnigen. — — Eviga Allkraft! lär mig, ack! lär mig att stilla värda Dina lagar och njuta den sällhet Du gifvit — ack! Minnet och Hoppet. Och Du Natur! låt mig innan din skönhet förödes, bland höstens kalla dimmor minnas hvad Du varit — och hoppas. Sorlande Zephir! Kom innan stor-

marne bortjagat Dig från dessa parker. Kom, hämta dessa öma suckar — fläckta dem till Atis, där han går allena vid stranden eller hvilar i dalen. Väck känslan för en vän som saknar. — Sorla bland tråden att Atis må lysna och minnas de Aspar, som bära mitt namn. — Sänk Dig lekande till den låga höstblomman, att tankan må föras tillbaka på flydda nöjen, okuldens nöjen, då jag i lugnet bant kranfen åt Atis. Förtjusande aftenstund! när ser jag din like? Nöjet åger blott ögnablick — qvalet secler. — Jag vill minnas och hoppas: ack! hoppas. — — Men, se där en ulling, som darrande framslåpar sin tårda varelse. Gud! hvilken syn! Månsklighetens milda Fader! Hvi gifves någon olycklig? Förlåt, förlåt om ett hjerta, som blöder vid likars nöd, frågande, men ej hådiskt, flyr till Dig, Du Alltådes Närvarande! — Ack! skåda med

förbarmande. Har ej Ditt vårdande Öga utfett någon hvila för denne svage vandraren, något skygd mot nattens annalkande faror? Ack jo, Din kraft styrker hans vacklande steg, och leder dem till målet. — Lyckliga hydda, som är vald till denna välgjerning! Hvad fällhet för den dygdige Åbon, att af sin flit kunna måtta den hungrige, se honom vederqvickt infotna och åter, vid Solens ljufva blickar, styrkt och vålsignande fortsätta sin vandring! Himmel! gif mig en hydda långt skild från fåfångans tomma pragt. — Ack! gif en hydda blott för mig, Atis, och den torstige!

STRÖDDA TANKAR.

Om en glad lefnad ej är min lott, så kan jag vara lycklig af en lugn.

Det är lättare att tåla en vän, som för-
olämpat ofs, än den som funnit ofs brotts-
lige.

En orimlighet är ju att påstå, det
en människa lika fort kan vara, som sy-
nas, sådan hon vill? De kufvade fel, som
fråta vårt innersta, under utöfvande af de
första dygder, äro ofs medfödda: och den

som aldrig behöft dölja sig, har antingen aldrig varit i någon frestelse, eller också aldrig vål igenomgått den. Ytan förvarar ju kjärnan?

För få omsorger äro icke nyttigare än för många. Människan kan omöjligen vara utan bekymmer; och de onödiga gemera ledsnad, än de nödvändiga.

Det tillhör endast en svag dygd att vara främmande för sig sjelf: och sjelfva blygsamheten, som så sällan är skiljd från förtjensten, är en delicat öfvertygelse, som höjer sinnet öfver alla vittnesbörd utom sig.

STOCKHOLM,

tryckt hos *Anders Zetterberg*, 1795.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

